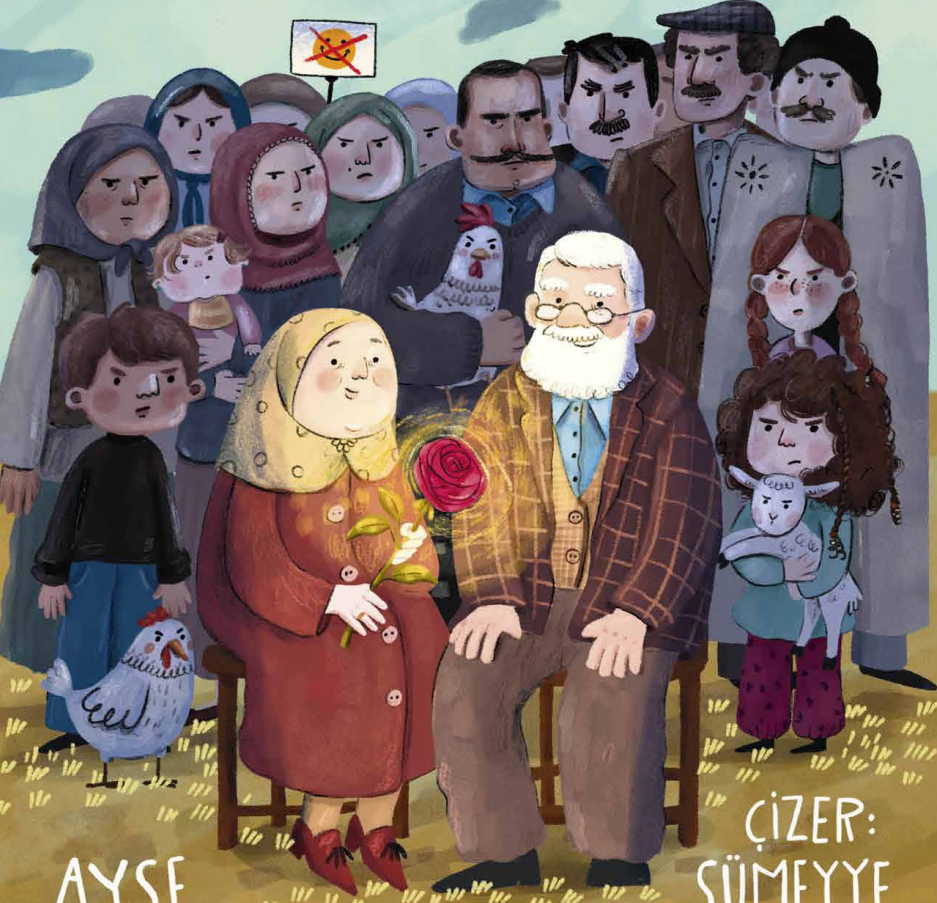

HEKİMOĞLU
İSMAIL
HİKÂYE YARIŞMASI
ÖDÜLÜ
2023

MUTSUZGİLLER

AYŞE
ODABAŞI

GÜLCE
ÇOCUKtimes

ÇİZER:
SÜMEYYE
TÜRK GÜN

KÖYÜMÜZE PEK HOŞ GELMEDİNİZ

Kuş uçmaz kervan geçmez bir diyarda küçük bir köy varmış. Yani deyim yerindeyse bu köye ne bir turistin yolu düşermiş ne allı turnalar gelip suyundan içermiş.

Burası hem şehirden hem de komşu köylerden o kadar uzak-taymış ki postacılar, kargocular, elektrikçiler, dondurmacılar, ekmekçiler bile unutmuş yolunu. Kimse bu köyü hatırlamıyormuş.

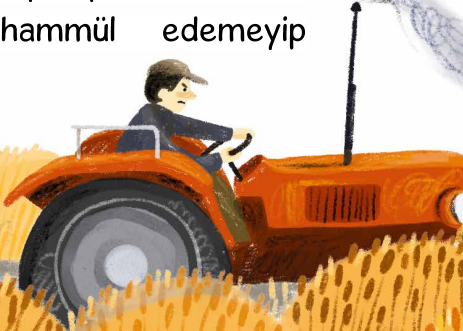
Bu köydeki insanlar her gün oflaya puflaya uyanırmış uykudan. Kaşları hep çatık, suratları hep asıkmış. Öyle ki birinin dudağının kenarında minicik bir tebessüm görünse köyün ortasına göktaşı düşmüş gibi kocaman bir mesele hâline gelirmiş insanlar için.

**“Ne? Afet teyzenin kızı mı
gölmüş?”**

**“Olacak şey değil. Taş yağacak
başımıza taş.”**

“Bu kadar derdin içinde gülecek ne bulmuş
o şımarık kız?”

Bu köydeki çocuklar top oynarken, ip atlar-
ken, salıncakta sallanırken bile mutlu olamı-
yormuş. Cıvı cıvı kahkahalarla koşturamı-
yorlarmış. Çünkü büyükler ya toplarını alıp
kesiyor ya da seslerine
tahammül edemeyip

"Suusuuun!" diye alabildiğine bağıyorlarmış.

İşte bu yüzden çocuklar bırakın rahat rahat oyun oynamayı, yüzlerine bir tebessüm kondurmaya bile korkuyormuş.

Anlayacağınız neşe, yaşama sevinci, mutluluk gibi güzel duygular bu köye hiç mi hiç uğramazmış. **Herkes birbirine bağırıp kötü söz söyler, insanlar çatır çatır kalp kırarmış. Kimse kimseyi umursamaz, herkes sadece kendisini düşünürmüş.**

Mesela bir gün Satılmış amca fena hâlde hastalanmış. Sancılarla bir o yana bir bu yana kıvranmış. Evinden yükselen inilti neredeyse uzak komşu köyden duyulur olmuş. Ama hemen

yanındaki evde yaşıyanların bile kılı kıpırdamamış.

Satılmış amca hasta yatağında kıvranırken komşuları onu duymazdan gelip, **"Nasıl olsa birazdan ağrısı geçer."** demiş.

Hatta Kaya amca taş gibi sert bir sesle:

"İyi bile oldu. Geçen durup dururken benim tavuğuma kış demişti." diye söylenmiş.

Herkes o kadar yalnız, o kadar mutsuzmuş ki bu köyde, oranın adını bile Mutsuzgiller Köyü koymuşlar. Evet, yanlış duymadınız. Hatta köyün girişindeki tabelada bile kocaman harflerle **"MUTSUZGİLLER KÖYÜ"** yazılıymış.

TAŞ KURABİYELER KITIR PİLAVLAR

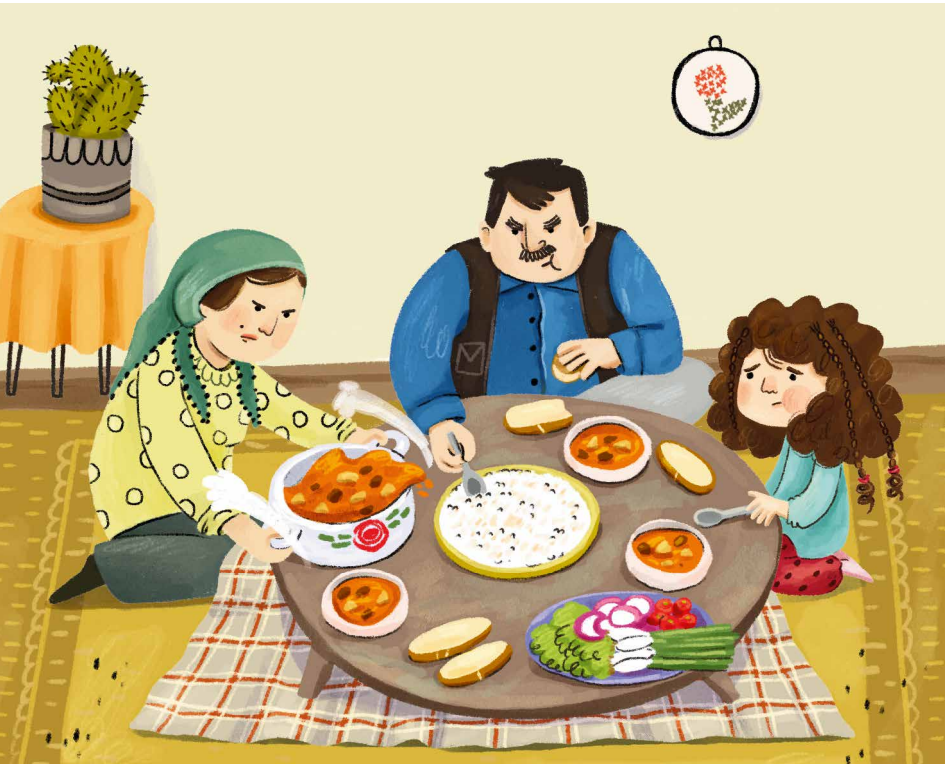
Bir gün Durmuş abi ile Yeter abla çocukları Elif'le beraber akşam yemeğini yiyormuş. Kimse kimseyle konuşmuyor, derdini ya da sevincini paylaşmıyormuş.

Köyde güzel hiçbir şey olmuyormuş ki anlatılsın... Aksine kötü şeyleri dile getirip şikâyet etmekten de herkes yorulmuş.

Burada olduğu gibi her evde anneler sinirli bir şekilde sofrayı kuruyor, babalar öfkeyle kaşık-ıyormuş ortadaki yemeği. Bu sebeple yemekler bile tatsız tuzsuzmuş. Hâlbuki bu köydeki yemeklerde en organik sebzeler, kimsenin bil-

mediği çeşit çeşit baharatlar kullanılmış. Ama yine de kimse yediği yemekte bir lezzet bulamazmış. Alelacele yemekler yenip sofra kaldırılır, herkes köşesine çekilir, kendi işiyle meşgul olurmuş.

Elif, inci taneleri gibi parlayan pilava kaşığını sokmuş. **řu güzel görüntüye bak; bu sefer eminim tadı güzeldir,** diye düşünmüş. Ama nerede? Yemeęin tuzu ve yağı yerinde olsa da ağızlara lezzetli gelmiyor, midede güzel durmuyormuş.

Yaşlı babası Celal Bey'le birlikte yaşayan Buson abla da o gün mis gibi kokan kurabiyeler yapmış. Babası burnuna gelen kokunun karşısında kendinden geçmiş. Hatta neredeyse yüzünde bir tebessüm belirecek gibi olmuş. Gerçekten lezzetli bir şeyler yiyebileceği için heyecanlanmış. Tam kurabiyeden bir ısırık almış ki gerçeyle yüzleşmiş. Bu kurabiyeler taş gibi olmuş.

Günler böyle gelip geçiyormuş Mutsuzgiller köyünde. Yemekler tatsız, suratlar asık... Kimse mutlu olmadığı gibi kimsenin bir başkasını mutlu ettiği de yokmuş.

Gel zaman git zaman köye iki yabancı gelmiş. Tatlı mı tatlı Sevgi Nine ile tonton mu tonton Bahtiyar Dede. İşte bu iki kişi köydeki yaşananları tamamen değiştirecekmiş.

KÖYÜ UZAYLILAR MI BASTI?

Sevgi Nine ile Bahtiyar Dede, küçük bir kamyonla köye geldiklerinde köyün çay bahçesindeki adamlar, mutsuz mutsuz çaylarını yudumluyordu.

Nine ile dede kamyonundan inip eşyalarını eski taş eve taşıtırken tuhaf hiçbir şey yoktu. Çay bahçesindeki köylüler o eski taş evin sahibinin kim olduğuyla ya da gelen kişilerin nasıl insanlar olduğuyla ilgilenmiyordu. Ancak herkesin dikkatini aynı anda çeken şey tonton dedenin büyük bir mutlulukla kamyoncunun elini sıkmasıydı.

Kaya amca ağızındaki çayı püskürtecek gibi oldu. Bardağı elinden bırakıp pos bıyıklarını dürdü. Bu yabancı insanların hâl ve hareketlerinde bir gariplik olduğunu düşündüler.

Bahtiyar Dede bir elini Sevgi Nine'nin omzuna atıp diğer eliyle kamyoncuya el salladığında büyük bir gürültü koptu. Bütün çay bahçesinden homurtular, nidalar, hayret ifadeleri yükseliyordu.

- Ne? Bu insanlar mutlu mu yoksa?

- Olacak şey değil. Uzun müddet bu insanlar dersiniz? Bu kadar derdin içinde böylesine sevgi dolu olmayı nereden öğrenmişler böyle?

Herkes sevgilerini birbirlerine gösteren, etrafa tebessüm saçan bu çiftin Mutsuzgiller köyünde ne işleri olduğunu çok merak ediyordu.

Çay bahçesindekiler bu ilginç olay karşısında önce eşlerini sonra da çocuklarını oraya getirdi. Neredeyse bütün köy çay bahçesindeki iskemlelerine oturmuş köyün bu yeni misafirlerini seyrediyordu.

